

“Het zijn gevoelens van liefde waar je op heel verstandige manier en verantwoordelijke wijze mee dient om te gaan”

Interview met ‘pedofiel’ Bas (schuilnaam). Hij is veertig jaar en werkt al 20 jaar met kinderen en is nog nooit een grens over gegaan.

Is het lastig of juist fijn voor u om mee te werken aan een interview zoals deze?

“Persoonlijk ervaar ik het niet als lastig. Ik zou het als vanzelfsprekend en logisch zien dat journalisten, wanneer zij een item maken over pedofilie, dan ook daadwerkelijk in gesprek gaan met de personen die het betreft, de pedofielen. Dit blijkt vandaag de dag niet meer gebruikelijk. Men ziet ons als patiënten en als mensen die enkel preken voor eigen parochie en daarom niet als serieuze gesprekspartner. Bij bepaalde misbruikschandalen zoals die van Robert M of Benno L is men er vaak niet van bewust dat pedofielen hier net zo van kunnen walgen als ieder ander. In items waarbij het woordje pedo valt, zie ik vaak een man, ogen bedekt met zwart balkje die met vervormde stem praat over walgelijk gedrag t.o.v. kinderen. Een stereotype dat continue bevestigd wordt in de media, maar niet overeenkomt met de werkelijkheid. Een misbruiker is niet per definitie een pedofiel en een pedofiel niet per definitie een misbruiker, maar hier wil de mainstream media vaak niet aan. Te pas en te onpas lees ik pedofiel, daar waar misbruiker, zedendader, ontuchtpleger bedoeld wordt.”

Waarom denkt u dat de media pedofilie vaak in een negatief daglicht stellen?

“Voor het grootste gedeelte denk ik dat dit werkelijk voortkomt uit onwetendheid. (On)bewust maakt men bij pedofilie de associatie van kinderverkrachter en volwassenen die vanuit seksuele frustratie m.b.v. macht hun seksuele lusten willen botvieren op kinderen. Door beeldvorming blijft dit stereotype standhouden. Men ziet het beeld bevestigd worden wanneer er weer eens een Benno L of Robert M in het nieuws verschijnt. Pedofilie is een sensatie en het is maatschappelijk geaccepteerd om een persoon die een paar verboden plaatjes heeft bekeken, publiekelijk aan de schandpaal te nagelen, hij wordt dan ter verantwoording geroepen door een schreeuwerig ventje met een net iets te grote roze microfoon.”

Wat vindt u belangrijk om aan ons te vertellen over pedofilie?

“Zoals Gert Hekma (sinds 1984 het boegbeeld van de homo- en lesbostudies aan de UvA) het zo mooi formuleerde: “doe er niet zo moeilijk over, pedofilie is een vorm van liefde”. Persoonlijk ervaar ik de gevoelens ook als liefde, gevoelens van liefde waar je op heel verstandige manier en verantwoordelijke wijze mee dient om te gaan. Juist niet uit macht, maar meer op een gelijkwaardige manier met elkaar omgaan, is vaak wat er gebeurt in vriendschappelijke relaties tussen kind en pedofiel. In een dergelijke vriendschapsband zijn zowel kind als volwassene vaak juist heel open naar elkaar en speelt autoriteit vaak een minder overheersende rol. Het beeld van de volwassen man die kinderen manipuleert met als uiteindelijke doel seks, herken ik niet als kenmerk van het pedofiel zijn.

Zolang men zich niets kan voorstellen bij een vriendschap tussen een ouder iemand en een kind, kan men zich al helemaal geen voorstelling maken van wat er zich afspeelt in een dergelijke vriendschapsrelatie. Ik heb wel ervaring met dergelijk platonische contacten (dus zonder seks!), ouders die het goed vonden dat hun kind bij mij over de vloer kwam, zagen dat de jongen het net zo prettig ervaarde als ik, maar vanuit de omgeving kreeg ik dan toch vaak zeer argwanende reacties. Een veelvoorkomend misverstand is dat pedofielen in het contact met kinderen enkel maar bezig zijn met seks en impulsen maar erg moeilijk kunnen beheersen. Dit zal natuurlijk verschillen per pedofiel, maar persoonlijk ervaar ik dit absoluut niet zo. Het samen leuke dingen

doen, op de bank tegen elkaar aanliggen kijkend naar een film, stoeien, filmpjes kijken op internet etc. dat is eigenlijk het contact zoals het in veel gevallen gaat.”

Deelt u weleens berichten op pedofilie.nl?

“Na het wettelijk verbieden van het forum en de vereniging Martijn, een vereniging met standpunten en uitspraken van leden waarmee ik het lang niet altijd eens ben. Bekroop mij wel steeds meer het gevoel dat wij pedofielen er als mens gewoon niet mogen zijn. Zelfs een land als Amerika die nog hysterischer omgaat met het verschijnsel pedofilie dan wij hier nu doen, zelfs daar bestaat nog een dergelijke vereniging van boylovers die in het kader van vrijheid op meningsuiting, zich mogen uitspreken. Ook in deze vereniging zitten in mijn ogen behoorlijke randdebielen. Ik heb weleens filmpjes gezien van leden en uitspraken waarin ik mij totaal niet herken, maar ik vind wel dat zij het mogen roepen. Ik heb op pedofilie.nl weleens een discussie gestart, om aan te geven hoe groot het “probleem” daadwerkelijk is wanneer wij het geschatte percentage pedofielen omrekenen in aantallen. Zelf heb ik het idee dat veel mensen denken dat het om een heel klein groepje mafkezen gaat, een ver weg van hun bed show. Naar mijn idee is het werkelijke “probleem” veel omvattender aangezien door het grote taboe, niemand zich vandaag de dag graag pedofiel noemt, vaak zelfs al niet meer bij professionele hulpverleningsinstanties uit angst voor de reacties en gevolgen. Ook lijkt het haast dat mensen niet beseffen dat pedofielen niet van een andere planeet komen. Het kan je eigen zoon, dochter, oom, vader, buurman, sportcoach en of collega zijn. Ze zitten echt niet verscholen in diepe, ondergrondse kelders, sterker nog daar waar kinderen zijn, daar zijn ze vaak.

Door aan te geven dat echt niet elke pedo zich vergrijpt aan kinderen. Ze zijn gewoon graag onder de kinderen, zonder dat ze impulsen niet kunnen beheersen hoop ik dat de panische angst wat zal afnemen. Zodat het onderwerp op een meer genuanceerder manier besproken kan worden, los van het wij-zij denken, we gezamenlijk de verantwoordelijkheid oppakken met als mogelijk gevolg dat door meer openheid kinderen zich eerder durven uitspreken over wel en niet wenselijke contacten en zich beter kunnen weren tegen daadwerkelijk seksueel geweld. Want juist zoals het nu is, er niet over kunnen praten, ook kinderen niet wanneer iets hen overkomt of zij iets doen waar zij zich voor schamen. Juist dit is natuurlijk een ideaal klimaat voor kwaadwillenden die kinderen onder dreiging seksuele handelingen willen laten verrichten. Een misbruiker die via de chat één bloot/seksfoto van een minderjarige weet te bemachtigen, heeft vervolgens vrij spel, hij zal gebruik maken van de geslotenheid en schaamte die er heerst. Krijg ik niet meer dan krijgen alle kinderen op school, jouw ouders etc, deze foto te zien....zou er meer openheid zijn in de samenleving voorkom je mijn inziens een groot deel van dergelijk misbruik. Aan de andere kant wil ik mensen laten nadenken over het feit wat is misbruik, er zijn ook vrijwillige relaties bekend tussen meerderjarigen en minderjarigen waarbij beide personen het op latere leeftijd niet als misbruik zien. Zo stellig als men beweert dat alle minderjarigen gevolgen niet kunnen overzien en beslissingen niet kunnen maken, net zo stellig gaat men er vanuit dat wanneer de 18 gepasseerd is men dit wel kan, ik denk dat de waarheid meer in het midden ligt en dat iets niet heel zwart-wit is in te delen op basis van het passeren van een bepaalde leeftijdsgrens. Ook bij volwassenen kan er heel duidelijk sprake zijn van machtsverschil, een rijke succesvolle zakenman getrouwd met een veel jongere ongeschoolde knappe blondine, kunnen de relatie als heel prettig ervaren ondanks het machtsverschil. Een 15 jarige verliefd op een 12 jarige, 22 jarige op een 15 jarige etc. kan in mijn ogen ook voorkomen en moet men niet per definitie allemaal als misbruik beschouwen. In mijn ogen oordelen mensen wel erg snel, niet op basis van kennis maar op basis van veronderstelling. Ook probeer ik soms aan te geven hoe hypocriet wij vaak met zijn allen zijn wanneer het seksualiteit betreft. Verder vind ik het heel belangrijk dat jonge pedofielen, vaak op zoek naar identiteit, zich kunnen associëren met mensen die een redelijk tevreden pedobestaan leiden zonder daarbij de wet te

overtreden. Zodat zij zichzelf niet gaan vereenzelvigen met het door beeldvorming gecreëerde beeld en hier in het meest trieste geval dan ook maar naar gaan handelen.”

Vindt u het fijn om u verhaal te kunnen delen op een website als pedofilie.nl?

Om heel eerlijk te zijn ben ik gestopt met het starten van discussies, heb zelf het idee dat dit vaak water naar de zee dragen is en dat de niet-pedofielen alles toch zullen zien vanuit het preken voor eigen parochie. Ik ervaar het dan ook niet als heel fijn en het beeld dat kan ontstaan van de kinderverkrachter, gestoorde gek die seksueel geweld naar kinderen goed zit te praten, alias de Robert M's en Benno L's op deze wereld voelt ook niet echt prettig.

Wat ik nog wel doe is reageren op reacties en persoonlijke ervaringen van pedofielen, dit geeft mij wel een prettig gevoel omdat zij zich hierdoor vaak meer begrepen voelen en niet het gevoel hebben er werkelijk alleen voor te staan in het zeer haatvolle klimaat t.o.v. de pedofiele medemens.

En zelf heb ik besloten om enkel nog gedichtjes te plaatsen waarin ik gevoelens van pedofilie en de kijk erop beschrijf. Denk zelf dat de dichtvorm een veel betere manier is om gevoelens tot uiting te laten komen en hetgeen niet gezegd mag worden te verwoorden. Merk ook dat pedofielen er troost uit halen, ervaar ik wel als prettig, mits zij het maar niet gaan zien als een vrijbrief voor seksueel contact...dat zou bij mij dan weer als minder prettig aanvoelen.

Van mijzelf weet ik dat ik in bepaalde situaties dingen wel vind kunnen, ik handel hier niet naar, respecteer de wet en accepteer ook dat deze nooit zal veranderen. Wel vind ik dat ik moet kunnen zeggen wat ik vind, niet om dingen te moeten bereiken maar gewoon om te mogen zijn wie ik ben.

Het contact met gevoelsgenoten in de chat van pedofilie.nl ervaar ik overigens wel als heel prettig. Alleen vind ik het prozac gehalte soms iets te hoog en soms vind ik een aantal deelnemers iets wat hypocriet overkomen. Termen als...nee raak ik niet opgewonden van...eerder een gevoel van bewondering, gedachten bij plaatjes en filmpjes van jongetjes zijn nooit seksueel etc. Dat gaat er bij mij niet zo in want naast al het andere maakt juist ook het seksuele aspect, het denken aan en opgewonden kunnen raken van kinderen, jou een pedofiel. Dat geldt in mijn ogen ook voor het heel stellig beweren dat zij seks met kinderen echt niet zouden willen. In mijn ogen is het pedofiel zijn nou juist dat je dat diep in je hart wel zou willen. Het niet vinden kunnen is iets anders dan het niet willen, zelf vind ik ook dat je vandaag de dag kinderen schaadt door daadwerkelijk seksuele contacten aan te gaan, mijn advies dus ook: niet doen. Maar tussen iets niet doen en iets niet willen zit een vrij groot verschil. Menig getrouwde hetero zou zijn of haar knappe collega die hem ook aantrekkelijk vindt, best eens willen zoenen, maar je doet het niet omdat je weet wat de gevolgen daarvan zullen zijn. Ik heb soms het idee dat veel pedofielen het beeld van seks met kinderen is fout, verkeerd en schadelijk nodig hebben om zichzelf te kunnen beheersen. Misschien is het eerlijker om toe te geven aan jezelf dat je seks op vrijwillige basis wel vindt kunnen en om er dan niet naar te handelen verdient misschien nog wel iets meer respect. Al geloof ik ook best dat er zijn die werkelijk overtuigd zijn geen seks te willen, maar ik vraag mij dan altijd af: stel de meerderheid denkt hier anders over, leeftijdsgrenzen schaffen we af. Hoe principieel en stellig gaan ze deze opvatting dan verdedigen? Ik denk toch dat veel mensen zich moreel vormen op basis van wat een meerderheid wel en niet vindt kunnen, zich aanpassen aan de algemeen geldende moraal en voor pedofielen zal dit niet heel anders zijn. Zelf denk ik dat dit niet bijdraagt aan zelfacceptatie en de disbalans tussen gevoel-verstand kan een zinvol en gelukkig (pedo)bestaan (zonder daarbij wetten te overtreden) onnodig in de weg staan.”

Heeft u verteld aan u vrienden en/of familie dat u pedofiele gevoelens heeft?

“Nee, zolang men het woord pedo verward met kinderverkrachter voegt dit in mijn ogen niets toe, zit niet te wachten op onbegrip, wantrouwen, gescheld en fysiek geweld voortkomend uit onwetendheid. Wel weet ik dat mijn directe familie allang vermoedens heeft, ben veertig en nog vrijgezel, werk al 20 jaar met kinderen (nee nooit grenzen overschreden echt waar dat kan!!!) heb privé soms contact met jongens (waar ouders van op de hoogte zijn) en stel mij in discussies over pedofilie vaak wat genuanceerder op. Maar ook zij zullen het woord pedofiel niet in de mond nemen, ik ervaar dit op mijn leeftijd overigens als prima. Niet de behoefte om fantasieën en gedachten te moeten delen met anderen, ervaar dit als privé. Ik hoef zelf ook niet te weten wat een ander precies denkt en fantaseert. Was ik jonger geweest had een open gesprek denk ik wel zinvol geweest. Het accepteren en een juiste manier vinden om er mee om te gaan had dan waarschijnlijk minder eenzaam, lang en lastig verlopen.”

Wat zou u graag willen veranderen aan het beeld ‘pedofilie’ wat de meeste mensen nu hebben?

- Het beeld van de seksueel gefrustreerde, machtswellusteling die graag kinderen verkracht niet vereenzelvigen met het begrip pedofilie.
- Erkennen als geaardheid, men valt niet op kinderen omdat men geen volwassen vrouw of man kan krijgen maar vanuit een intens gevoel. Er zijn zat getrouwde mannen, ook met zelf kinderen en ondanks dit alles blijven zij zich pedofiel voelen. Heb zelf ook relaties en seksueel contact gehad met volwassenen, maar echt dit lost het niet op hoor, het voelt waarschijnlijk hetzelfde als een homo die leeft in een voor de buitenwereld ogenschijnlijk heterobestaan.
- Meedenken in oplossingen, denk hierbij aan toestaan van middelen waarbij niet daadwerkelijk kinderen zijn betrokken, als virtuele kinderporno, poppen etc. Kan hoe walgelijk je het ook mag vinden, denk ik een hoop frustratie wegnemen bij veel pedofielen en daarmee ook misbruik van kinderen.
- Kinderen meer serieus nemen, daadwerkelijk mee laten wegen wat zij vinden en hoe zij zich voelen onder bepaalde situaties en contacten. Meer openheid ook daar waar het seksualiteit van kinderen betreft.
- Pedofielen en contacten tussen kinderen los kunnen zien van onjuiste intenties, niet een geaardheid bepaalt hoe jij als persoon bent maar de manier van handelen.
- Misbruik ter discussie durven stellen, vrijwillige contacten niet bij voorbaat als misbruik bestempelen, ook niet wanneer dit een contact is tussen een meer en minderjarige.
- Seksueel geweld, dwang t.o.v. kinderen keihard en op meer doelgerichte manier aanpakken. En deze antisociale persoonlijkheden en of psychopaten niet in één adem noemen met pedofielen, meerderheid van pedofielen walgt van dit soort gedragingen.
- Besef dat pedofilie niet een ver van je bed show is, kan je eigen zoon of dochter betreffen en leg dan nog maar eens uit wat jij als ouder al die jaren geroepen hebt.
- Meer acceptatie van diversiteit, transgender, homoseksualiteit, travestie, pedofilie etc. Een samenleving waarin meer openlijk gesproken kan worden over alles dat afwijkt van de norm. Veel jongeren die anders zijn ervaren grote problemen, krijg als pedofiel via de mail berichten van jongeren die met mij gevoelens willen delen. Omdat ik online toegeef heel anders te zijn durven zij aan mij hun verhaal kwijt. Is natuurlijk van de gekke dat jongeren vaak vanuit pure wanhoop en eenzaamheid dan maar een pedofiel gaan benaderen. Zegt in mijn ogen alles over de huidige tijd waarin we nu leven.